

POHOD NA RADUHO

December že skoraj trka na duri, mi pa se v spominu vračamo v začetek jeseni, ko smo 23. septembra 2006 ljubitelji gora iz Društva medicinskih sester in zdravstvenih tehnikov Gorenjske podali na Raduho. To je gora, ki se strmo pne nad Solčavo. Severno razčlenjeno ostenje je pravi raj za plezalce. Položnejša, z rušjem in travo porasla južna stran pa je dosegljiva vskovrstnim rekreativcem in pohodnikom. Naša tura se je kot običajno pričela na Jesenicah. Jutranja zarja je napovedovala lep dan in nestrpnost smo čakali na avtobus. Hitro nam je bilo jasno, da gre za nesporazum. Avtobus je čakal na avtobusni postaji namesto pred bolnico. Iz zagate nas je rešil Franci, ki ga je šel iskat in z nekaj zamude smo končno 'zaštartali'.

V Radovljici in Kranju smo pobrali še ostale udeležence in se preko prelaza Črnivec odpeljali proti Solčavi. Kljub zgodnji jutranji uri smo kar mislili, da se bomo med vožnjo lahko kje ustavili za jutranjo kavico, pa ni bilo iz tega nič. Zato nam je toliko bolj prijala 'prva pomoč' iz domače lekarne, ko nas je avtobus odložil na najvišje ležeči kmetiji Bukovnik pod Raduho. Tu se je pravzaprav začel naš vzpon. Najprej smo se zložno povzpeli do kočice na Grohatu, kjer smo dobili prvo kavico se okrepčali. Od tu naprej je šlo pa bolj zares. Pod severnim ostenjem smo se vzpenjali najprej zložno potem pa vedno bolj strmo in ob nekaj jeklenicah dosegli sedlo Durce. Presenetil nas je čudovit razgled. Na severno stran je globoko pod nami počivala kočica na Grhatu, na južno stran pa se je odpiral pogled na prostrana pobočja tja proti Smrekovcu. Nadaljevali smo pot in v slabi uri dosegli vrh Velike Raduhe (2062m). Počastila nas je s čudovitim razgledom, a se je kaj kmalu, kot bi bila malce sramežljiva, zagnila z oblaki. Pa ji nismo nič zamerili. Bili smo pač srečni, veseli, da nam je vsem uspelo priti na vrh. Sledil je nekoliko zoprn sestop do kočice na Loki. Po okusni enolončnici nas je skoraj zamikalo, da bi se predali uživanju popoldanskim sončnim žarkom. Vendar pa tura še ni bila zaključena. Zopet smo vzeli pot pod noge, prečili južno pobočje Raduhe, dospeli do planine Arta in se spustili do Snežne jame, ki smo si jo kot za poslastico tudi ogledali.

Snežna jama je pravi biser med jamami. Odkrita je bila prav po naključju leta 1981. Je najvišje ležeča jama v Sloveniji, stara do 12 milijonov let. Podoba jame se iz leta v leto spreminja. Za ogled je odprta od leta 1990. Dolga je kilometer in pol, mi pa smo si jo v spremstvu jamarjev ogledali 600 metrov, s karbidovkami v rokah. Jama nas je v vhodnem delu presenetila z ledenimi tvorbami, kasneje pa smo lahko kljub nizki temperaturi (do 5°C) občudovali čudovite sigaste tvorbe od stalaktitov, do stalagmitov, mogočne do 20 metrov visoke stebre in sigaste ponvice. V svojih nedrjih nam je jama postregla še z jamsko vodico, kar nas je okrepčalo za povratek na plano. Presenečeni smo bili, saj nas je ob izhodu že pričakal mrak, zato smo pohiteli do avtobusa, ki nas je čakal na parkirišču pod Snežno jamo. Sedeži v avtobusu so nas vabili, saj smo bili res utrujeni. Pa nič za to, preživeli smo čudovit, prekrasen dan, uživali smo v druženju, bili smo kot velika srečna družina, ki ji je bilo dano, da je za dan pozabila na vsakodnevne tegobe in se zlila s prečudovito naravo.

Dita Perčič

Kranj, 21.11.2006